

Sygn. akt II K 422/18

PR Ds. 602.2018

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Mogilnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Daniel Sobociński

Protokolant – st. sekr. sądowy Justyna Muzolf

po rozpoznaniu sprawy karnej 16.04.2019 r., 28.05.2019 r., 9.07.2019 r., 28.08.2019 r., 31.10.2019 r., 10.12.2019 r., 14.01.2020 r. przeciwko

**H. Ż.**, synowi K. i D. z domu K., ur. (...) w I.

oskarżonemu o to, że:

w dniu 31 maja 2018 roku, na terenie plaży głównej przy ul. (...) w P., gm. Jeziora W., dokonał uszkodzenia ciała B. W. (1) w ten sposób, że uderzając go pięścią w twarz, spowodował u niego obrażenia ciała w postaci wieloodłamowego obustronnego złamania żuchwy oraz złamania w zakresie korzeni zęba 8 i korony zęba 7, skutkujące rozstrojem zdrowia i naruszeniem czynności narządów ciała na okres przekraczający 7 dni,

- tj. o przestępstwo określone w art. 157 § 1 k.k.

### **orzeka**

1. Oskarżonego H. Ż. uznaje winnym popełnienia opisanego wyżej czynu, tj. występku z art. 157 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk warunkowo zawiesza wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby 3 (trzech) lat,
3. na podstawie art. 71 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych (trzydziestu),
4. na podstawie art. 73 § 1 kk oddaje oskarżonego pod dozór kuratora w okresie próby,
5. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby,
6. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka od oskarżonego H. Ż. na rzecz pokrzywdzonego B. W. (1) 10.000,00 zł (dziesięć tysięcy), tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,
7. Wymierza oskarżonemu opłatę w kwocie 720 złotych oraz obciąża go kosztami postępowania w sprawie w wysokości 305,36 złotych.

**Sygn. Akt II 422/18**

## UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Mogilnie skierowała do Sądu Rejonowego w Mogilnie akt oskarżenia przeciwko H. Ż., którego oskarżono o to, że 31 maja 2018 roku, na terenie plaży głównej przy ul. (...) w P., dokonał uszkodzenia ciała B. W. (1) w ten sposób, że uderzając go pięścią w twarz, spowodował u niego obrażenia ciała w postaci wieloodłamowego obustronnego złamania żuchwy oraz złamania w zakresie korzeni zęba 8 i korony zęba 7, skutkujące rozstrojem zdrowia i naruszeniem czynności narządów ciała na okres przekraczający 7 dni, tj. o czyn z art. 157 § 1 kk.

Sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego ustalił następujący stan faktyczny:

B. W. (1) 31 maja 2018 roku przebywał między innymi z siostrą A. W. (1) i bratem M. W. na plaży w P.. W pewnym momencie obok nich przechodził oskarżony H. Ż. wraz z P. K., którzy zaczęli śpiewać piosenkę „sto lat”. Słyszając to A. W. (1) puściła muzykę z głośnika i oskarżony wraz z P. K. podeszli do grupy. Po chwili spokojnej rozmowy, oskarżony H. Ż. stał się agresywny, zaczął wymachiwać rękoma. Jego zachowanie sprawiło, że A. W. (1) powiedziała w jego kierunku aby odeszli od nich. Oskarżony nie reagował na te słowa, a następnie bez uprzedzenia uderzył B. W. (1) z pięści w twarz. B. W. (1) w żaden sposób nie atakował oskarżonego ani go nie prowokował. Po zadaniu ciosu oskarżony wraz z P. K. opuścili plażę. Nieopodal plaży na ulicy (...), oskarżony spotkał kolegów B. S., D. K. i S. Ż., którym opowiedział, że został zaatakowany na plaży i broniąc się uderzył atakującego. Pokrzywdzony został zawieziony do szpitala. Na skutek uderzenia doznał obrażeń w postaci wieloodłamowego obustronnego złamania żuchwy i złamania w zakresie korzeni zęba 8 i korony zęba 7. Obrażenia te naruszyły w ujęciu kodeksowym czynności ciała pokrzywdzonego na okres przekraczający 7 dni. Pokrzywdzony musiał przejść zabieg scalenia kości szczęki, a następnie po zakończeniu gojenia będzie musiał wstawić wybite zęby.

Oskarżony H. Ż. jest osobą niekaraną. W chwili zdarzenia miał 22 lata. Posiada wykształcenie średnie. Jest samodzielny, pracuje zawodowo jako kierowca, nie ma nikogo na utrzymaniu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie częściowych wyjaśnień oskarżonego H. Ż. k. 59-63,135, zeznań pokrzywdzonego B. W. (2) k. 17-19, 42-43, 145-146, 157 i zeznań świadków K. W. k. 2-4, 146, A. W. (1) k. 21-22, 45-47, 170-171, B. S. k. 75-77, 146v, D. K. k. 79-81,146 S. Ż. k. 88-89, 158, częściowych P. K. k. 94, 151-152, P. P. k. 167, M. W. k. 171 oraz dowodów z dokumentów w postaci dokumentacji medycznej pokrzywdzonego k. 23, opinii sądowo lekarskiej k. 28-29, tablica poglądowa k. 35-36, karty karnej k. 57,128, 174, korespondencji sms k. 64-68, dokumentacji medycznej oskarżonego k. 69, danych osobo poznawczych k. 91, zaświadczenia o zatrudnieniu i opinii k. 133-134, 149-150,

Oskarżony H. Ż. w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia w których wskazał, że na plaży w P. to on został zaatakowany przez nieznanego mężczyznę, który krzyknął coś w jego kierunku, a kiedy oskarżony się odwrócił to został przez niego uderzony z wysokości z nogi, w lewe ramię i wtedy odruchowo uderzył tego mężczyznę z pięści w twarz. Wskazał, że zdarzenie widział P. K.. Ponadto wyjaśnił co do okoliczności zdarzenia i zachowania poszczególnych osób /k.61-63/. Na rozprawie oskarżony podtrzymał dotychczasowe wyjaśnienia i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego tylko w zakresie, w którym oskarżony potwierdził, że uderzył pokrzywdzonego na plaży w P.. Nie wiarygodne były wyjaśnienia dotyczące przyczyn i okoliczności zdarzenia, a w szczególności te, w których oskarżony wskazał na pokrzywdzonego jako osobę, która go zaczepiła i pierwsza uderzyła. Wyjaśnienia w tym zakresie nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, są sprzeczne zwłaszcza z zeznaniami pokrzywdzonego i świadka A. W. (2). Sąd uznał, że wyjaśnienia oskarżonego co do przyczyn i przebiegu zdarzenia stanowią przyjętą przez niego linię obrony i mają służyć uniknięciu przez niego odpowiedzialności karnej. Odnosząc się do przedłożonego przez oskarżonego sprawozdania z badania sądowo – lekarskiego, które dokumentuje obrażenia ciała z jakimi zgłosił się on 11 czerwca 2018 roku do zakładu medycyny sądowej, to wskazać należy, że sprawozdanie to nie ma znaczenia w ustaleniu przebiegu zdarzenia w niniejszej sprawie. Mianowicie oskarżony zgłosił się na obdukcję 11 dni po zdarzeniu. Odnotowane zasinienie w rejonie ramienia lewego i barku jest tego rodzaju, że mogło powstać w innych okolicznościach niż podał oskarżony. Co do tego nie trzeba zasięgać opinii biegłych. Ponadto informacje zawarte w wywiadzie lekarskim pochodzą od oskarżonego i nie zostały w żaden

sposób zweryfikowane. Nawet gdyby przyjąć, że opisane obrażenia powstały w wyniku zdarzenia objętego zarzutem, to nie zmieni to ustaleń faktycznych sądu w niniejszej sprawie i nie będzie miało wpływu na odpowiedzialność karną oskarżonego, gdyż nie ma wątpliwości co do tego, że oskarżony uderzył pokrzywdzonego.

W toku postępowania zasięgnięto opinii biegłego z dziedziny medycyny celem określenia obrażeń ciała doznanych przez B. W. (1). Biegły wskazał, że pokrzywdzony doznał wieloodłamowego obustronnego złamania żuchwy i złamania w zakresie korzeni zęba 8 i korony zęba 7. Opinia jest jasna i precyzyjna. Strony nie kwestionowały wniosków opinii. Sąd uznał wnioski za prawidłowe i znajdujące oparcie w materiale dowodowym i tym samym opinia mogła stanowić podstawę do ustaleń faktycznych. Zarzut postawiony oskarżonemu jest zbieżny z ustaleniami biegłego co do uszkodzeń ciała pokrzywdzonego.

Przechodząc do analizy zeznań świadków wskazać należy, że sąd oceniał wiarygodność ich zeznań w kontekście zarzutu postawionego oskarżonemu. Sąd miał na uwadze, że sytuacja była dynamiczna i nie trwała długo oraz nie wszyscy świadkowie widzieli zdarzenie. Nie budziło żadnych wątpliwości, że oskarżony H. Ż. uderzył B. W. (1), jak i sąd nie miał wątpliwości co do przebiegu zdarzenia z jego udziałem. Wyjaśnienia oskarżonego nie znalazły potwierdzenia w zeznaniach świadków. Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania A. W. (3), która zeznała jasno i precyzyjnie, że oskarżony uderzył jej brata B. W. (3) z pięści w twarz i to widziała. Zeznała również odnośnie okoliczności zdarzenia podając, że agresja oskarżonego nie miała żadnych podstaw, pokrzywdzony w żaden sposób nie zaatakował oskarżonego i nie dał mu pretekstu do uderzenia. Sąd zeznaniom świadka dał wiarę w całości i na ich podstawie ustalił stan faktyczny. Świadek na rozprawie precyzyjnie odpowiadała na pytania, pojawiające się nieścisłości pomiędzy jej zeznaniami wyjaśniała. Sąd uznał, że nie ma podstaw do kwestionowania tychże zeznań, a pojawiające się nieścisłości świadczą wręcz o prawdomówności świadka, który zeznawał zgodnie ze swoją pamięcią. Świadek widziała moment uderzenia, była w emocjach, gdyż uderzony był jej brat, a wcześniej nie uczestniczyła w takich zdarzeniach. Te okoliczności również mogły wpłynąć na postrzeganie i zapamiętanie zdarzenia, a następnie odtworzenie jego przebiegu w trakcie przesłuchania. Jednakże nie ma to wpływu na ocenę całokształtu zeznań. W sprawie osoby sprawcy jak i okoliczności bezpośrednio związanych z uderzeniem świadek zeznawała konsekwentnie i kategorycznie. Sąd nie dopatrzył się również podstaw do przyjęcia tezy, iż świadek chciała pomówić oskarżonego. Świadek nie znała oskarżonego, dopiero po zdarzeniu dowiedziała się jego nazwisko, a rozpoznała go na okazaniu. Z zeznań nie wynika, iż świadek chciałaby w jakiś sposób pogorszyć sytuację procesową oskarżonego, czy też w jakiś sposób zwiększyć jego odpowiedzialność umniejszając jednocześnie rolę pokrzywdzonego. Sąd również dał wiarę pokrzywdzonemu. Jego zeznania sąd poddał krytycznej ocenie, gdyż jako osoba uderzona mógł pomawiać oskarżonego umniejszając swoją rolę w zdarzeniu, zwłaszcza w sytuacji gdy oskarżony i świadek P. K. wprost wskazywali, że to pokrzywdzony zainicjował zdarzenie, ponieważ uderzył pierwszy oskarżonego. Analiza zeznań dokonana w kontekście pozostałego materiału dowodowego, a w szczególności zeznań A. W. (3) prowadzi do uznania, że zeznania pokrzywdzonego są prawdziwe i zasługują na danie im wiary. Sąd miał na uwadze, że pokrzywdzony dostał silny cios w twarz i w konsekwencji mogło to mieć wpływ na jego zdolność do zapamiętania i następnie odtworzenia szczegółów zdarzenia. Tym samym nieścisłości, co do szczegółów przebiegu zdarzenia, w odniesieniu do pozostałego materiału dowodowego, nie mogą stanowić podstawy do kwestionowania zeznań. Pokrzywdzony precyzyjnie wskazał przebieg zdarzenia, następnie w jaki sposób odszukał oskarżonego, którego twarz rozpoznał na okazaniu. Sąd nie dopatrzył się żadnej próby pomówienia oskarżonego.

Odnosząc się do zeznań P. K. wskazać należy, że zeznania te nie zasługują na uwzględnienie w zakresie, w którym świadek zeznał, iż to pokrzywdzony pierwszy zaatakował oskarżonego kopiąc go w lewy bark. Zeznania te są sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonego i A. W. (3). Zdaniem sądu świadek kłamał, co do przebiegu zdarzenia, aby umniejszyć odpowiedzialność karną oskarżonego.

Odnosnie ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie sąd nie brał pod uwagę zeznań D. K., B. S. i S. Ż.. Osoby te były w P., jednak nie widziały zdarzenia, a o jego przebiegu dowiedziały się z relacji od oskarżonego, który ich spotkał po opuszczeniu plaży. Tym samym zeznania te sąd uznał za niewiarygodne w zakresie, w którym świadkowie relacjonowali przebieg zdarzenia, który usłyszeli od oskarżonego. W pozostałym zakresie, jak chociażby co do okoliczności w których spotkali oskarżonego, zeznania nie przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego.

Również zeznania K. W. i P. P. nie przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego, gdyż osoby te nie widziały zdarzenia. Pozostały materiał dowodowy nie budził wątpliwości i na jego podstawie sąd ustalał stan faktyczny. Sąd nie dopatrywał się okoliczności, które mogłyby te dowody w jakikolwiek sposób dyskredytować.

Reasumując, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, okoliczności popełnienia przestępstwa i wina oskarżonego nie budzi wątpliwości. Oskarżony dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 157 § 1 kk.

Zgodnie z art. 157 § 1 kk odpowiedzialności karnej podlega ten, kto powoduje naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 § 1. Czyli polega na naruszeniu czynności ciała lub rozstroju zdrowia, trwającym dłużej niż 7 dni. Do jego znamion należy skutek w postaci spowodowania średniego (§ 1) i lekkiego (§ 2) uszczerbku na zdrowiu. Biegły w opinii wskazał, że obrażenia ciała pokrzywdzonego naruszyły czynności narządów jego ciała na okres przekraczający 7 dni, tak więc spowodowały średni uszczerbek na zdrowiu.

Oskarżony H. Ż. uderzył B. W. (1) bez żadnego powodu. Nawet przyjmując, że pokrzywdzony faktycznie zwrócił się do oskarżonego, aby odszedł z miejsca na plaży, gdzie pokrzywdzony znajdował się ze znajomymi, w żaden sposób nie usprawiedliwia to zachowania oskarżonego. Sąd nie analizował, czy oskarżony był trzeźwy, czy pijany jak wskazywała świadek, a co wynikało z jej obserwacji. Ewentualna okoliczność, że był pod wpływem alkoholu w żaden sposób nie usprawiedliwiałaby jego zachowania. Skoro nie potrafi panować nad sobą pod wpływem alkoholu to tym bardziej powinien się powstrzymać od jego spożywania. Oskarżony działał umyślnie, chciał uderzyć pokrzywdzonego i to zrobił. Agresja skierowana do niczego nie spodziewającego się pokrzywdzonego znajdującego się na publicznej plaży, w ciągu dnia, musi spotkać się ze stanowczą reakcją wymiaru sprawiedliwości. Nie może być bowiem przyzwolenia na takie zachowanie, kiedy sprawca bez powodu uderza inną osobę takim ciosem, że łamie mu szczękę i uszkadza zęby. Sąd uznał, że kara 6 miesięcy pozbawienia wolności będzie karą sprawiedliwą w odniesieniu do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Wymierzając karę Sąd miał na uwadze rodzaj naruszonego przepisu, szkodliwość społeczną tego czynu oraz dotychczasowe zachowanie oskarżonego. Sąd uznał, że społeczna szkodliwość czynu oskarżonego jest znaczna. Oskarżony dokonał umyślnego uszkodzenia ciała pokrzywdzonego. Pokrzywdzony go nie prowokował. Sąd uznał, że zachowanie oskarżonego jest wysoce naganne i nie zasługuje na aprobatę. Pomimo młodego wieku oskarżony rażąco naruszył obowiązujące normy społeczne, zaatakował pokrzywdzonego w miejscu publicznym jakim jest plaża, uderzył pokrzywdzonego z dużą siłą w szczękę. To świadczy o jego demoralizacji, lekceważeniu porządku prawnego i nieszanowaniu innych ludzi. Dlatego też kara winna być odpowiednio surowa i stanowić taką dolegliwość dla oskarżonego, która spowoduje, iż zapadnie jemu w pamięci i powstrzyma go przed popełnianiem przestępstw. Kara ma również spełnić cele wychowawcze, a także odnieść skutek w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Ma być przestrożą dla innych.

Mając na uwadze dyrektywy sądowego wymiaru kary, sąd doszedł do przekonania, iż w przypadku oskarżonego nie ma konieczności wymierzenia bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Co prawda oskarżony dopuścił się przestępstwa z winy umyślnej, działając w zamiarze bezpośrednim, jednak należy wziąć również pod uwagę młody wiek oskarżonego, a także fakt, że dotychczas był osobą niekaraną i co do zasady nie kwestionował, że uderzył pokrzywdzonego. Okoliczność ta przemawia na jego korzyść. Zgodnie z art. 69 § 1 k.k. sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej roku, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa, przy czym sprawca nie może być karany na karę pozbawienia wolności. Natomiast zgodnie z art. 69 § 2 k.k., sąd zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności, bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. W ocenie sądu cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, jak i cele kary w zakresie prewencji ogólnej nie wymagają, aby oskarżony odbył karę bezwzględną pozbawienia wolności. Sąd zawiesił wykonanie orzeczonej kary na okres 3 lat próby. W ocenie Sądu, tak orzeczona kara będzie w stosunku do niego odpowiednią metodą resocjalizacyjną i doprowadzi do przestrzegania prawa. Aby móc kontrolować zachowanie oskarżonego w okresie próby Sąd zgodnie z art 73 § 1 kk oddał go w okresie próby pod dozór kuratora i na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk, zobowiązał do informowania kuratora o przebiegu okresu próby. Jednocześnie zawieszając wykonanie kary

pozbawienia wolności sąd na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, określając wysokość stawki w kwocie 30 złotych. Wymierzenie kary grzywny ma spowodować u oskarżonego realne poczucie ukarania w sytuacji, kiedy oskarżony może nigdy kary pozbawienia wolności nie odbyć. Oskarżony jest osobą samodzielną, zdrową i pracującą zawodowo tak więc może zdobyć pieniądze na opłacenie grzywny. Sąd zgodnie z art. 46 § 1 kk, nałożył na oskarżonego obowiązek zadośćuczynienia pokrzywdzonemu poprzez zapłatę 10.000,00 zł. Wysokość zadośćuczynienia jest adekwatna do stopnia bólu i cierpienia pokrzywdzonego. Złamanie szczęki i uszkodzenie zębów spowodowało znaczne cierpienia pokrzywdzonego i konieczność długiego leczenia i rehabilitacji. Kwota ta powinna chociażby częściowo wynagrodzić pokrzywdzonemu doznane cierpienia, a jednocześnie jej zasądzenie nie zamyka drogi do domagania się naprawienia szkody.

W ocenie Sądu wymierzona kara i środki karne są odpowiednie do stopnia zawinienia oskarżonego oraz do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego jemu czynu i są zgodne z dyrektywami sądowego wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 kk, o których mowa powyżej.

Zgodnie z art. 624 § 1 kpk Sąd obciążył oskarżonego koniecznością poniesienia kosztów sądowych 305,36 zł i opłatą 720 zł nie znajdując podstaw do zwolnienia.

SSR Daniel Sobociński

## ZARZĄDZENIE

- 1 odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy
- 2 akta przedłożyć z apelacją lub za 14 dni